

ACHTERGRONDTEKST BIJ VIERING VOOR VIERDE ZONDAG VASTEN 2019

LITURGIE BROEDERLIJK DELEN

Pasen – feest van joden en christenen – is een moeilijk feest. Pasen is bevrijding vieren met het zicht op de lijdensweg. Om Pasen te vieren moet je eerst door de zure appel heen. Israëlieten moesten haastig vertrekken met de dreiging van de Faraó en zijn leger. Daarom is het brood op de Joodse tafel ongedesemd en horen er bittere kruiden bij. Ook Jezus' laatste avondmaal heeft een bittere smaak van verraad en onbegrip. Op Goede Vrijdag wordt de bevrijder opgehangen; toch is er nadien feest. In weerwil van koppige mensen gaat de toekomst open.

In Guatemala feesten mensen in al hun armoede: met eenvoudige middelen zoeken ze elkaar op. Zij zijn gastvrij en hartelijk en delen wat ze hebben. Wij kunnen van hen leren.

Laat die nieuwe geluiden tot ons doordringen!

De Israëlieten vieren het Paasfeest in het beloofde land. Het manna waarmee ze zich jarenlang moesten voeden, is verleden tijd. In de nieuwe tijd kunnen ze eten van wat het vruchtbare land Kanaán voortbrengt. Naast ongedesemd brood komt er geroosterd graan 'van eigen bodem' op de tafel. De bevrijding die ze vieren is tegelijk een opgave: bevrijd met elkaar samenleven en daarbij de tien woorden van de Wet niet vergeten. Het zal gebeuren met vallen en opstaan.

Gods barmhartigheid is het nieuwe geluid in het evangelie. Het verhaal van een vader wiens hart nog altijd uitgaat naar die weggelopen jongste zoon. Bij diens terugkeer ziet hij hem al van ver komen. Hij kust hem, zet hem in de nieuwe kleren en geeft hem nog een ring om de vinger. En er moet feest zijn. Maar de vader wil ook de oudste zoon die zich tekort gedaan voelt, erbij. Terwijl al muziek weerklinkt voor het feest, gaat hij naar buiten om die oudste zoon op te zoeken. Hij beluistert zijn kwaadheid en zijn ergernis. Maar ontwapent met zijn antwoord: 'Jongen, jij bent altijd bij me en alles wat van mij is, is ook van jou. Maar nu moet er feest en vrolijkheid zijn want die broer van jou was dood en is weer levend.'

De ondertoon van het evangelie is dat God een feest bereidt waarop allen uitgenodigd zijn. Dit dringt maar moeizaam door tot de mensen. Ieder wil zijn eigen feestje. De jongste zoon trekt van huis weg met het erfdeel van zijn vader om elders plezier te maken. De oudste zoon blijft weliswaar braaf thuis, maar beschouwt het huis van zijn vader als een plek om te werken. Hij droomt ervan om een feestje te houden met zijn vrienden, maar denkt dat zijn vader het hem niet gunt. Met de jongste zoon schetst Jezus de tollenaar en de zondaar die zijn gangen gaat; de oudste zoon is de Farizeeër die wel zijn plicht doet maar opgesloten zit in zijn eigen gelijk en neerkijkt op die lelijke zondaars.

We mogen stil worden bij dit nieuwe geluid. En herkennen dat het ook bij ons gebeurt. Huizen waar mensen opgevangen worden, wat ook hun verleden is. Waar de tafel wordt gedekt voor wie een nieuwe kans nodig heeft. We verbinden ons met verre streken in de wereld, waar de honger van mensen gestild wordt, waar verzoening en vrede komen in plaats van wrok en haat. We blijven solidair met boeren en vrouwen in Guatemala die hard werken aan een nieuwe toekomst. Elke viering waar het brood van Jezus gedeeld wordt, wil hiervan een teken zijn. Laten ook wij mensen van het grote feest zijn.

Jan De Roeck

